

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis Universa

Ad Mentem Præcipuorum Theologorum & Canonistarum, per Casus
practicos exposita, nunc quartò ab ipso Authore revisa ... & in 4. Tomulos
sic divisa, ut pro libitu in duas aut 4. Partes commodè compingi possit

à casu LXXVI. usque ad Casum CII. inclus. Materiam de Beneficiis
Ecclesiasticis, de Sacramentis in genere, & in specie de Baptismo,
Confirmatione, Eucharistiâ, Pœnitentia & Indulgentiis

Jansen, Leonard

Coloniæ Agrippinæ, 1753

VD18 13475452-001

Casus XCIX. De Jurisdictione, & approbatione Confessarii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39838

C A S U S X C I X .

De jurisdictione, & approbatione Confessarii.

MAro Theologus interrogatur : 1. An in confessario requiratur jurisdiction, & à quo datur, & an quisvis Sacerdos illam habeat in venialia. 2. Quid de articulo vel periculo mortis. 3. An sufficiat licentia dolo vel metu extorta, presumpsa, ratihabita. 4. An absolvere vel absolvi possit excommunicatus. 5. An error communis det jurisdictionem. 6. Quid de jurisdictione probabili. 7. Quid sit reservatio, & à quo fieri possit. 8. An se extendat ad merè interna vel venialia, & quid hic intelligatur per lapsum carnis, homicidium, &c. 9. An de peccato dubio; quid si post confessionem cognoscatur esse certò reservatum. 10. Quid si ignoret suo peccato reservationem esse annexam. 11. Quid si confessus habenti potestatem in reservata, oblitus sit unius reservati. 12. Quid de casibus Papareservatis in jure communi; quid circa hæc possint Regulares. 13. Quid de casibus Bullæ cœne. 14. An incurrat reservationem Papalem, qui ignorat vel non recordatur annexam esse excommunicationem. 15. Quid de periculo mortis. 16. Quid de iis, qui Romam ire non possunt. 17. Quid de reservatis in Diœcesi Coloniensi. 18. An reservatio Episcopi extendat se extra Diœcesin, & qui absolvere possint. 19. Quid de casibus reservatis Regularium. 20. An requiratur approbatio, & qui eam dare possint. 21. An exspiret per mortem dantis. 22. Quid de

Con-

Confessario Regularium. 23. An Regularis approbatus validè, & licitè absolvat contra voluntatem Superiorum. 24. Quid de Confessario Monialium. 25. An approbatus pro una Diocesi sit approbatus pro altera; & quid de Religioso peregrinante. 26. An Parochus suos valeat absolvere in alienâ Diocesi, vel alienos Parochianos. 27. An desinens esse Parochus desinat esse approbatus. Pro Resol.

QUÆR I. Quid circa jurisdictionem Confessorii? I.

1. Ut Sacerdos validè absolvat, præter ordinem Sacerdotii requiritur jurisdictionis. Est de fide, ex Conc. Later. Flor. Trid. s. 14. c. 6. & ubi dat rationem; quòd sententia non possit ferri nisi in subditos, subditos autem accipit per jurisdictionem, quæ definitur; authoritas quædam Superioritatis suprâ alios in foro conscientiarum judicandos. Dices: Ergo Papa à nemine poterit absolvi, quia nemini est subditus. R. N. seq. Papa eligendo Confessarium hoc ipso dat ipsi jurisdictionem in se, non quâ Pontificem, sed quâ hominem peccatorem.

2. Jurisdictio alia est ordinaria, alia delegata. Ordinaria dicitur, quæ competit ratione officii habentis annexam curam animarum, uti habet Papa pro tota Ecclesia, Nuntius Apostolicus pro sua Provincia, Episcopus & ejus Vicarius pro totâ Diocesi, Parochus pro sua Parochiâ, Prælatus regularis pro suo Monasterio. Delegata est, quæ pure competit ex commissione alterius, aliquando cum, aliquando sine potestate subdelegandi, prout voluit delegans. Delegatam pro totâ Ecclesia ex Privilegio habent Regulares, suppositâ tamen approbatione Episcopi localis. Omnes Sacerdotes etiam non approbati jurisdictionem

habent in venialia ex consuetudine, & consensu tacito S. Pontificis, *Lug. disp. 18. 1. 3.* ea tamen uti non licet ob decretum Innocentii XI. editi Anno 1679. 12. Febr. teste Henno de poenitentia *disp. 8. 9. 4. conclus. 3.*

2. 3. In articulo mortis, hoc est, quando mors moraliter certa proximè instat, undecunque hoc proveniat, quilibet Sacerdos etiam non approbatus, irregularis, excommunicatus, hæreticus, apostata, degradatus habet jurisdictionem absolvendi, si alius approbatus non adsit, qui absolvere possit, & velit. Est communis & certa: quia potestas absolvendi data est ad salutem hominum: ergo, quando hæc salus maximè periclitatur, limitanda non est; imò *Sylv. Suar. Nav. Carden. in 2. Crisi dis. 2. numer 424. Sporer num. 724.* id probabiliùs extendunt ad quodcumque probabile periculum, quale est v. g. periculosum iter, aut navigatio, difficilis partus, instans prælium, &c. Ratio est: quòd in jure pro eodem sumantur articulus, & periculum mortis; colligitur ex *c. si quis suadente 17. 9. 4. eos qui desent, excomm. in 6.*

3. 4. Ad validè absolvendum probabiliùs sufficit jurisdictio metu extorta, quia datur simpliciter voluntariè: econtrà non valet licentia per dolum obtenta, si dolus versetur circa substantiam, vel principale motivum concedendi; neque acquiritur jurisdictio absolvendi per consuetudinem, nisi accedat consensus saltem tacitus Superioris, ut constat ex *c. si Episcopus de poen. & remiss. & c. Romana de sent in 6.* Nec sufficit licentia interpretativa, vel prudenter præsumpta, id est, quam daret Superior, aut certò creditur daturus si rogaretur; nec sufficit subsequuta ratihabitio, (est

sed requiritur consensus de p^{re}sententi existens, & aliquo signo manifestatus, tunc, quando confertur Sacramentum, qualis est juxta communem, si Superior videat & sciat simplicem Sacerdotem audire confessiones, & non prohibeat, cum facile possit, *Suar. Dicast. d. 10. n. 166.*

§. Extrà articulum mortis invalidè absolvit excommunicatus non toleratus, id est, publicè denuntiatus, vel notorius percussor Clerici, quia Ecclesia à tali sustulit omnem jurisdictionem; econtrà validè absolvit excommunicatus toleratus, sed illicitè, nisi requisitus sit, & contritus, ut dicam *Casu 114. q. 3.* An verò excommunicatus absolvi possit à peccatis, dixi *Casu preced. numer 6.*

QUÆR. II. An error communis det jurisdictionem?

R. 1. *Error communis* est, quando quis à plerisque ibi existentibus existimatur habere jurisdictionem, quam tamen non habet; hic error aliquando conjunctus est cum titulo colorato, aliquando non. *Titulus coloratus*, seu non verus, sed apparens, & putativus, est collatio jurisdictionis, vel officii habentis annexam jurisdictionem, quamvis hæc collatio ob latentem aliquem defectum sit nulla, ut si tibi à vero collatore conferatur pastoratus simoniacè, habes titulum coloratum, & si communiter à Parochianis habearis pro vero Parocho, accedit error communis.

R. 2. *Error communis cum titulo colorato* dat jurisdictionem. Est ferè omnium, & practicè certa. Ratio est: quia tunc ob utilitatem publicam, & gravissima incommoda certò præsumitur Ecclesia supplere jurisdictionem, *ex l.*

Barbarius, ff. de off. prat. § c. infamis 3. q. 7.
Unde validè absolvit Parochus occultè simo-
niacus, excommunicatus, suspensus, aut
cujus approbatio occultè est revocata, vel ex-
piravit.

R. 3. Solus error sine titulo colorato non suf-
ficit; nam quamvis Innoc. Ostiens. Felin. &c.
probabiliter dicant, Ecclesiam tunc supplere,
quia hîc æquè militat bonum commune, id ta-
men in praxi tutum non est, quia agitur de valore
Sacramenti. *Lex Barbarius* (quæ videtur esse
fundamentum hujus doctrinæ) loquitur de errore
communi conjuncto cum titulo colorato; ergo si
non adsit talis titulus, non est certum, quòd Ec-
clesia suppleat; neque est periculum tot incommo-
dorum; nam rarò contingit, quòd error commu-
nis non sit conjunctus cum titulo officii, benefi-
cii, approbationis, expositionis, Privilegii ad
confessiones audiendas, &c. *Carden. crisi 2. dist.*
2. c. 6. n. 151. La Croix. l. 6. p. 1. n. 115. Metzger. d.
49. a. 1. n. 24.

6. QUÆR. III. An extra necessitatem sufficiat
jurisdictio probabilis, hoc est, fundata in opini-
one verè probabili, quòd v. g. absit in im-
pedimentum, quòd solus error communis det ja-
risdictionem, &c. Affirmant *Sanch. Pont. Less.*
Bonac. Rasler. Reding. Salma. t. 6. de pœn. c. 11. p.
5. Card. Metzger. l. c. Rationem dant 1. Quia
certum est, quòd consuetudo sciente & non im-
probante Superiore det jurisdictionem, *cum*
contingat, de foro compet. c. Romana eod. in 6. Sed
etiam certum est, quòd sit consuetudo absolven-
di cum jurisdictione probabili, ut testatur
Suarez. Arriag. Lugo d. 27. num. 32. & ipsa ex-
perientia; ergo. 2. Error communis cum
ti-

titulo colorato certò dat jurisdictionem, ut supra dictum est; atqui si hic erratur, est error communis, & plerumque adest titulus, ergo: & si Ecclesia hic non suppleat, sequuntur eadem incommoda, quæ ex errore communi, ergo: hæc sententia est probabilissima, at non planè certa: tum quia probabiliter contradicunt *Suar. Vasq. Koning, Garcias, Oviedo, Salust. Pallav. Taberna, Marchant.* & alii, quos citat & sequitur *Gob. Cas. 3. num. 114.* tum quia consuetudo non est universalis, & Ecclesia videtur eam improbare, *c. si Episcopus 2. de pœn. & remiss. in 6. Nulla quoque potest consuetudine introduci, quòd aliquis præter sui Superioris licentiam confessorem sibi eligere valeat, qui eum possit ligare.*

QUÆR. IV. Quid circa reservationem in genere? 7.

R. Sequentia: 1. *Reservatio* est ablatio jurisdictionis respectu aliquorum peccatorum: potest autem hæc reservatio fieri ab omni eo, qui habet jurisdictionem ordinariam, qualem habet Papa pro tota Ecclesia; Episcopus pro sua Diocesi, Superior regularis pro suis Religiosis; non tamen Parochus pro suis Parochianis; cum enim ipse sit immediatus Pastor suarum ovium, utique non reservabit sibi ipsi; in casu tamen, quo alium ab Episcopo approbatum delegaret, posset sibi peccatum reservare.

2. Quamvis peccata etiam merè interna reservari possint, cum ad hæc se extendat jurisdictio sacramentalis, quam concedit & per consequens etiam limitare potest Ecclesia: attamen de facto non reservantur, nisi mortalia externa, & quidem graviora; si peccatum internum sit grave, externum leve, v. g. vulnerasti 8.

râsti leviter cum animo occidendi, furatus es stufurum cum animo furandi materiam gravem; non incurris reservationem, quamvis furtum, & percussio cæteroquin forent casus reservati, *Suar. Bonac. Lug. d. 20. num. 15.* Ratio est, quòd reservatio (utpote restringens potestatem absolvendi) sit odiosa, ideòque restringenda; ex eodem capite, si reservetur lapsus carnis, homicidium, id tantùm intelligitur de actu consummato, v. g. de lapsu carnis per effusionem seminis in vas naturale, item de homicidio reverà secuto, non autem de lethali vulnere, nisi reservans aliter mentem suam declaraverit.

9. 3. In dubio an hoc, vel illud peccatum sit reservatum, hoc ipso non reservatur, sive dubium sit positivum, sive negativum, sive sit juris, ut cum dubitas, an reverà sit lex reservans ejusmodi actum, sive sit dubium facti, ut cum scitur, homicidium, procurationem abortus, adulterium, &c. esse reservata, sed dubitas, an mors vel abortus sit secutus, an plenè, deliberatè, an ex actione à te positâ, an persona sit uxorata, &c. idque tenet, etiamsi præsumptio fori externi sit contrate, v. g. protulisti verba hæretica, sed dubitas an animo hæretico. Est communis cum *Sanch. Tamb. Metz. Lug. num. 18. Dian. p. 4. t. 3. R. 4.* Ratio data est, quòd reservatio, utpote odiosa, non debeat extendi ad casus dubios, sed ad certos & perspicuos; imò *Gobat. Sporer num. 734.* extendunt hoc probabiliter ad casum, quo bonâ fide confessus es non habent facultatem in peccatum dubiè reservatum, etiamsi post certò cognoscas esse reservatum; sed quòd ad hoc oppositum videtur probabilius, quia hoc ipso, quòd tibi certò constet, peccatum esse re-

servatum, pariter constat, Confessarium ordinarium ab illo non potuisse directè absolvere, ergo teneris illud de novo confiteri apud habentem facultatem in reservatum.

4. Idem *Sporer num. seq.* dicit, posse absolvi 10. pœnitentem, si ignoret suo peccato esse annexam reservationem; sed nec hoc videtur admitti posse, maximè si reservatio non sit merè pœnalis, sed simul medicinalis, qualis semper esse præsumitur; & praxis est contraria; ignorantia enim pœnitentis non facit, ut Confessarius accipiat jurisdictionem in peccatum, in quod aliàs non habebat, & certò si hæc sententia teneret, sola peccata Theologorum essent reservata, cum hi soli sciant casus in specie reservados.

5. Communis est sententia, non ampliùs re- 11. servari peccatum, quod oblitus es, dum confitebaris habenti potestatem in reservata, quia quamvis tunc non directè absolvaris à peccato omisso; attamen tollitur ejus reservatio, quia Confessarius saltem implicite voluit facere, quantum potuit; potuit autem tollere reservationem, cum hæc per se loquendo non requirat confessionem, ergo. Idem tenet, si talis confessio fuisset invalida defectu veri doloris, ita ut peccata tunc à quocunque approbato absolvi possint.

QUÆR. V. Quid circa casus reservados 12. Papæ?

R. Sequentia: 1. Satis mihi reservantur in jure communi, ut percussio Clerici, duellum, simonia, &c. sed opus non est, ut in his Regularis approbatus & expositus multum divexet memoriam, quia Mendicantes, & omnes cum iis participantes, idèdque & Præmonstratenses habent Privilegium ab his omnibus pro foro con-

scientiæ absolvendi, ut dicam *Casu* 116. q. 3. de
absolutione à percussione Clerici dicam *Casu* 115.
q. 3. ab hæresi *ibid.* q. 6. de absolutione seu dis-
pensatione à votis *Casu* 71.

13. 2. Alii Casus à Papa reservantur specialiter, &
arctius in *Bulla Cœnæ*, sic dicta, quod omni an-
no in Cœna Domini hæc Bulla de novo promul-
getur, utpote: *Hæresis, lectio, retentio, im-
pressio librorum hereticorum, appellare ad futurum
Concilium, pyratiam exercere in mari Romano,
bona naufragorum eripere, sine potestate imponere
novas gabellas, falsificare litteras Apostolicas; per-
sonas Ecclesiasticas trahere ad tribunalia secularia,
imponere onera Ecclesiasticis, & alia plura, de
quibus magis specificè & fusiùs infra *Cas.* 115. n.
26. Vide *Castrop. de cens. dis.* 3. ubi 20. Casus
Bullæ Cœnæ fusè exponit; ipsam verò Bullam
Cœnæ habes apud *La Croix l. 6. p. 2. n. 2054.*
Casus in ea contentos breviter exhibebo *Cas.* *CXXV.*
*num. 26.**

14. 3. Omnibus casibus Papalibus sive in- sive
extra Bullam Cœnæ reservatis, annexa est ex-
communicatio latæ sententiæ Papæ reservata, ita
ut qui non incurrit excommunicationem, etiam
non incurrat reservationem. Est communis Do-
ctorum. Ab excommunicatione autem excusan-
tur, qui ignorant eam delicto suo esse annexam,
etiam si ignorantia sit mortaliter culpabilis, modò
non sit omninò crassa, & supina, ut dicam *Casu*
113. Quod diligenter notandum maximè pro læ-
cularibus in his partibus, qui rarò sciunt, vel re-
cordantur his casibus excommunicationem esse
annexam, ideòque communiter à quolibet Con-
fessario absolvi possunt.

4. In articulo mortis, vel ejus periculo, si 15.
non adsit potestatem habens, potest quivis Sa-
cerdos etiam excommunicatus, hæreticus, de-
gradatus absolvere à quibusvis casibus reservatis,
etiam in Bullâ Cœnæ, *Trid. Sess. 19. c. 7.* Sed
quid si haberi possit Regularis habens potestatem
in reservata? R. Adhuc probabiliter eligi po-
test quivis approbatus, quia Tridentinum indis-
tinctè dicit: *In articulo mortis nullam esse reser-
vationem, Tamb. Herinx d. 6. q. 2.* Et de Pa-
rocho non esse dubitandum docet *Less. Gobat.*
Cas. 3. num. 130. cum hoc tamen onere, ut
non absolvantur, nisi præstito juramento, quòd
sublato impedimento comparituri sint coram
Superiore, ejusque mandato obtemperaturi, *c.*
extenore. c. ea, de sent. excomm. Quod *Avila,*
Bonac. Tamb. l. 3. c. 6. num. 4. extendunt ad
solos percussores Clerici, quia de his tantum
loquuntur Canones; imò *Sporer* tantum putat
habere locum, quando res deducta est ad fo-
rum contentiosum; deinde debet præstari cau-
tio de satisfaciendo parti læsæ, vel potius ipsa sa-
tisfactio, si possit, ante absolutionem; qui pro-
missa non præstat, in excommunicationem rein-
cidit, *c. eos qui c. quavis de sent. excom.* ab hac
tamen absolvere possunt Episcopi & Mendican-
tes; hoc certum est, quòd absolutio valeat; etsi
Confessarius præfatam pœnam non imponat.
Vid. dicenda *Cas. 116.* necessariò hic reco-
lenda.

5. Casus Papales etiam Bullæ Cœnæ fiunt Epis- 16.
copales, seu possunt absolvi ab Episcopo, quan-
do est impedimentum perpetuum, vel diutur-
num, quòd minùs pœnitens personaliter Papam
adire possit, quia v. g. est impubes, senex, pau-
per,

per, valetudinarius, & universim, qui sine magnâ difficultate Romam ire non possunt, *c. mulieres, c. quamvis, c. de cetero, de sent excom.* Eadem potestas etiam competit Regularibus, *Dicast. Gobat. Cas. 8. num. 368. Sporer num. 751.* Neque opus est, ut absolutus ab Episcopo vel Regulari privilegiato postea compareat coram Papâ, quia jam absolutus est ex potestate Apostolicâ delegatâ: si Episcopus vel Regularis privilegiatus adiri non possit, potest absolvere quilibet approbatus, & quidem ab aliis peccatis directè, à reservatis indirectè, cum onere petendi ab habente potestatem absolutionem directam à reservato, Idem tenet de eo, qui die festo sine gravi incommodo, aut scandalo confessionem, & Missam differre non potest, & non habet, qui à reservatis absolvere possit, tunc poterit confiteri Confessorio ordinario cum onere jam explicato, *Soc. Sylv. Suar. Laym c. 12.*

17. QUÆR. VI. Quid circa reservationes Episcoporum?

R. 1. Casus Papales etiam occulti sunt reservati, ut jam certum est ex Propositione 3. & 4. ab Alexandro VIII. damnatâ; Casus tamen Episcopales plerumque non reservantur, nisi sint publici, aut, aliud ab Episcopo aut Synodo decernatur, ut videri potest ex propria eorum Agendâ vel Synodo; in Agenda Colonienâ edita Anno 720. de Sacramento Pœnitentiæ num. 51. reservantur sequentia: *Homicidium voluntarium, sacrilegium, incendium Ecclesiæ deliberatâ voluntate procuratum, sodomia, rapus virginum, incestus cum consanguineis aut affinis in primo aut secundo gradu, aut cum Sanctimonialibus, adulterium manifestum, injectio manuum*

violenta in parentes cum lesione, sorulegia, veneficia, ligatura & omne maleficium, quo impeditur actus maritalis in conjugibus, perjurium manifestum, violatio fidei, & votorum, simonia heresis, apostasia, blasphemia magna, serioque prolata. De peccato complicitis Agenda pag. 52. habet sequentia: Casibus reservatis adjicitur crimen complicitis, quo verbo intelligitur illa persona, qua carnaliter cum Confessario peccavit, qualis pœnitens ab eodem Confessario complice ab illo ipso carnali peccato externo de se mortaliter peccaminoso (licet copula non intervenerit) Sacramentaliter extra mortis periculum absolvi non poterit. Unde patet, in hac Diœcesi reservari omnes Venereos tactus, oscula, amplexus, pollutiones, &c. complicitis, cum hîc non detur parvitas materiæ, ut dixi Casu 11, num. 3. Omnes præfati casus, excepto adulterio, & perjurio, quantumlibet occultii, reservationi subjacent. Agenda l. cit. In his tamen retinendis non est crucianda memoria; nam in formula approbationis solet dari potestas absolvendi ab omnibus, excepto tantum uno vel altero, ideoque sufficiat hæc solum memoriter tenere.

2. Reservatio tantum habet vim in Diœcesi reservantis; hinc si pœnitens habens reservatum peregrinetur in aliena Diœcesi, in qua non est reservatum, ibi potest absolvi, saltem si non iverit illic in fraudem legis; quia peregrini gaudent juri-
18.
bus loci, in quo sunt. Econtra si peccatum in sua Diœcesi non sit reservatum, sit autem reservatum in aliena, in qua quis confitetur, etiam absolvi potest, quia absolvitur ex vi jurisdictionis delegatæ a suo Episcopo, quæ se extendit ad tale peccatum.

3. A reservatis Episcopo absolvere possunt Penitentiarii in Ecclesiis Cathedralibus expositi, non tamen Mendicantes alii ad hoc non specialiter approbati, ut certum est ex Propositione 12. ab Alex, VII, damnata. *Mendicantes possunt absolvere à casibus Episcopis reservatis, non obtentâ ad id Episcoporum facultate.*

19. QUÆR. VII. Quid de casibus reservatis apud Religiosos ?

82. De his videri debent cujuslibet Ordinis Statuta. Clem. VIII. Anno 1593. statuit undecim tantum casus, ultra quos Superiores Regularium sibi plures vel alios nisi cum consensu Capituli Generalis pro toto Ordine, vel Provincialis pro Provincia, reservare non possunt; sunt autem : 1. *Apostasia à Religione etiam habitu retento.* 2. *Nocturna & furtiva è Monasterio egressio.* 3. *Veneficia, incantationes, sortilegia.* 4. *Proprietas contra votum paupertatis, qua sit peccatum mortale.* 5. *Furtum notabile mortale de rebus Monasterii.* 6. *Lapsus carnis voluntarius opere consummatus.* 7. *Furamentum falsum in legitimo iudicio.* 8. *Procuratio, consilium vel auxilium ad abortum foetus animati etiam effectu non secuto.* (Hoc enim secuto incurritur reservata excommunicatio & irregularitas ex delicto homicidii voluntarii.) 9. *Falsificatio manus vel sigilli Officialium Monasterii.* 10. *Occisio seu vulneratio, seu gravis alicujus personæ percussio.* 11. *Malitiosum impedimentum, retardatio vel apertio litterarum Superiorum ad inferiores, vele contra.* Unde infertur cum March. & communi, Prælatum non posse præter prædictos casus alia peccata prohibere sub excommunicatione sibi reservatâ, quia Pou-

tifex simpliciter excludere voluit omnes alias reservationes.

QUÆR. VIII. Quid de approbatione ?

R. 1. Præter jurisdictionem requiritur ad valide absolvendum approbatio Ordinarii, quæ est authenticum testimonium Superioris de aptitudine ad absolvendum Sacramentaliter.

2. Approbare possunt Nuntius Apostolicus pro sua Nuntiatura, Episcopus & ejus Vicarius pro sua Diœcesi; idem dicendum de Abbate habente jurisdictionem quasi Episcopalem in Diœcesin nulli Episcopo subjectam, communis Doctorum; imò jus approbandi simpliciter ad audiendos sæculares, & Moniales, ab inferiori Prælato probabiliter præscribi posse, sicut, & alia jura; dixi, *Casu. 78. num. 13.* Episcopus existens extra Diœcesin suam, extraneum approbare non potest, quia nullo modo est ejus Superior. *Lugo.* Econtra subditum Sacerdotem approbare potest pro sua Diœcesi, licet existat in aliena.

3. Potest approbatio dari vel restrictè ad certum tempus & personas; vel illimitatè: illimitata non expirat per mortem dantis, (idem dic de jurisdictione) sed per solam revocationem, ut habet communis, & certum est ex praxi.

4. Regulares etsi jurisdictionem immediatè accipiant à Papâ, tamen indigent approbatione Ordinarii, ut validè absolvant sæculares, quod addo, quia ut audiant Regulares, ad valorem requiritur & sufficit licentia Superioris.

5. Si

23. 5. Si Religiosus contra voluntatem Superiorum procuret sibi approbationem Episcopi, & confessiones sæcularium audiat, peccat quidem contra obedientiam mortaliter, vel leviter, prout Superior scitur esse graviter, vel leviter invitus validè tamen absolvit, quia & jurisdictionem, & approbationem habet in subditos Episcopi, *Laym. Tamb. l. 5. c. 5. §. 2.*
24. 6. Ad audiendas Moniales etiam exemptas requiritur approbatio specialis Episcopi, in qua expressè fiat mentio Monialium, ita ut si approbatio fiat pro uno tantùm Monasterio, vel pro unâ tantùm vice, non valeat pro aliis, ut constat ex Bulla Greg. XV. *Inscrutabili Dei providentia*, & Clem. X. *Superna magni Patris - familiarum* quæ prodiit anno 1670. hanc Bullam in Diocesi Coloniensi promulgatam esse testatur *La Croix n. 1528.* & ad longum refertur in Synodo Coloniensi ultimâ, hæc tamen Bullæ non loquuntur de Monialibus extra Monasterium degentibus, ideoque has nisi Episcopus loci contradicat à quolibet approbato absolvi posse, docet *La Croix n. 1526.* ubi exhibet prædictam Bullam Clem. X. hanc tamen non esse ulu receptam in Belgio; & Regulares exemptos, ibidem pro Monialibus sibi subiectis non requirere approbationem Episcopi testatur *Henno hic quest. 6.* & notoria praxis, Idem de Monialibus ex Ordine Minorum in Diocesi Coloniensi asserit *Sasserath in Directorio Confessoriorum pag. 243.* ex eâ ratione, quòd pro impediendâ executione Bullæ *inscrutabili* statim in principio publicationis Ordo Fratrum Minorum supplicaverit, & quia Pontifex ad supplicam non respondit; videtur in illo ordine hujus Bullæ observantiam dissimulasse; ex eodem principio videtur

dentur & alii quidam Ordines exempti usque hac
continuare praxin deputandi Confessarios pro suis
Monialibus ex suo Ordine, ab Episcopis speciali-
ter non approbatos.

7. Approbatus pro unâ Diœcesi non est appro- 25.
batus pro omni, prout nunc quodam Regulares
certum est ex Clementinâ cit. Hinc Religiosus
approbatus v. g. in Diœcesi Colonienſi non potest
in Diœcesi Leodiensî existens validè audire con-
fessiones sæcularium Colonienſium. Dico, *secu-*
larium; nam suum socium, & quosvis Religio-
ſos de licentiâ, quorum interest, ubique audire
potest, quia Superiores Regularium habent Pri-
vilegium sibi, & suis eligendi quemcunque Sa-
cerdotem etiam non approbatum ab Episcopo.
Sed quid si Regularis cum licentiâ Superioris pe-
regrinetur, an possit eligere Sacerdotem non ap-
probatum etiam sæcularem, si non adsit Regula-
ris? R. Probabiliter affirmant *Suar. Tamb. sup.*
Sporer n. 865. quia Religiosi habent Privilegium
eligendi Confessarium non approbatum, si con-
sentiant Superiores; atqui præsumuntur consen-
tite, quamdiu non constat de dissensu vel contra-
rio statuto, ergo, multò magis poterit talis Reli-
giosus confiteri suo socio Sacerdoti simplici. De
Clerico aut Parocho sæculari certum est, quòd
in Confessarium eligere non possit simplicem Sa-
cerdotem, nam Alex. VII. damnavit hanc 16am
Prop. *Qui beneficium curatum habent, possunt sibi*
eligere in Confessarium simplicem Sacerdotem non
approbatum ab Ordinario.

8. Quòd Parochum manet probabile, quòd 26.
suos subditos, saltem si cum eis peregrinetur, in

F f

alie-

R. D. Jansen Theol. Moral. Tom. III.

alienâ Diœcesi, eos ibidem possit absolvere, quia hoc nullibi prohibet Ecclesia, *Illung. Lug. num. 42.* ubi *num. 14.* dicit, Parochum approbatum pro sua Parochiâ, eo ipso etiam esse approbatum pro tota Diœcesi, quod confirmat praxis Germaniæ, teste *Gobat sup. num. 45.* ita ut alienos Parochianos cum tacitâ saltem licentiâ proprii Parochi licitè & validè audire possit, nisi aliud declaret loci Ordinarius, uti modò in Diœcesi Coloniensi.

27. 9. Si quis desinat esse Parochus, etiam desinit ejus approbatio, ut habet communis, nisi fuisset approbatus independenter à beneficio Parochiali; desinente tamen approbatione Parochi non desinit approbatio Sacellani, vel Vicarii approbati in subsidium Parochi, quia principaliter approbantur ratione loci, vel Communitatis, non ratione Parochi.

